

Risalelerin ilham eseri olduğunu, dolayısıyla kati bilgiler olmadığını, kaynak olarak kabul edilemeyeceğini iddia edenlere nasıl cevap verilebilir?

Bu meseleyi birkaç madde şeklinde özetleyelim.

Birincisi, Risale-i Nurlar yeni bir din yeni bir hüküm ihdas etmiyor, var olan İslam dininin temel meselelerini zamanın gereğine uygun bir şekilde takviye ve teyit ediyor. Yani imanın esaslarını kati ve akli deliller ile izah ve ispat ediyor. Hal böyle iken, bu kati ve kuvvetli delillerden istifade etmemek hamakat olur.

İkincisi, Risale-i Nurlar ne kadar ilham ve ihtar aracılığı ile telif edilmiş olsa da, ayet ve sünnetin denetiminde ve kontrolündedir. Yani Risale-i Nurlar -haşa- ayet ve sünnetin dışında müstakil ve denetimsiz bir tefsir değil ki indi ve sübjektif sayılsın. Risale-i Nurların her bir cümle ve satırları, ayet ve hadislerden süzülüp gelen ince ve latif manalardır.

Üçüncüsü, ilham hüküm bakımından kati değildir, yoksa teyit ve takviye noktasından kati ve bağlayıcı olabilirler. Mesela ilham eseri olan bir cümle ayet ve hadis ile çelişip çakışıyor ise ilhami olan bu cümle ayet ve hadis karşısında bir şey ifade etmez, hüküm ayet ve hadislerindir. Lakin hiçbir çelişme ve çakışma olmadığı halde ilhami olan bu cümle imanın katiyetini ispat ve izah ediyor, ona kuvvet temin ediyorsa buna lakayt kalmak muhakemesizlik olur. Risale-i Nurların hepsi ayet ve hadislerin hakikatli birer tefsir ve tevilleridir.

Dördüncüsü, Üstad Hazretlerinin ifadesi ile:

"Sözler, tasavvur değil, tasdiktir. Teslim değil, imandır, marifet değil şehadettir, şuhuddur; taklid değil tahkiktir. İltizam değil, izandır. Tasavvuf değil, hakikattir. Dava değil, dava içinde burhandır..."(1)

Dava değil, yani yeni bir din, yeni bir mezhep, yeni bir fırka değildir. İslam davası içinde kuvvetli ve ikna edeci bir burhandır, bir delildir. **Dava**, yeni bir fikir ortaya atmak, yeni bir şey icat etmek demektir. Sözler ise var olan İslam'ı, yeni bir tarz ve yeni bir usul ile yeniden ihya etme hareketidir. Unutulmuş farzları ve sünnetleri yeniden şahlandırmak hareketidir.

Beşincisi, ayet ve hadisler Kur'an ve sünnet çerçevesinde olan alim ve evliyaların

ilmi ve ilhami tespitlerine uymamızı ve onlara tabi olmamızı emrediyor.

Mesela bu ayet ve hadislerden bazıları şöyledir:

"Kulları içinden ancak alimler, Allah'tan gereğince korkar." (Fâtır, 35/28)

"Bilmiyorsanız ilim erbâbına sorunuz."(Nahl, 16/43)

"Bu misalleri ancak âlim olanlar anlar."(Ankebut, 29/43)

"Muhakkak ki alimler, peygamberlerin mirasçılarıdır." (İbn-i Mace)

"Kim kendisine ilmî bir mes'ele sorulur da onu gizler, söylemez ise Allah, onun ağzına kıyamet günü ateşten gem vurur..." (İbn-i Mace)

"Âlimlere tabi olun! Çünkü onlar, dünya ve ahiretin ışıklarıdır."
(Deylemi)

"Âlimler, kurtuluş yolunu gösteren birer rehber ve kılavuzdur." (İ. Neccar)

"Âlimler olmasaydı, insanlar helak olurdu." (Maverdi)

"Bilmediklerinizi salih[âlim]lerden sorup öğrenin!" (Taberani)

Bütün bu ayet ve hadislerin genel manasından Kur'an'ı anlamakta ve istifade etmekte, alimlerin ilmîne ve eserlerine müracaat etmenin ne denli gerekli olduğu anlaşılırken, alimleri devre dışı ederek cahilane Kur'an'ı bütünü ile ben kendim anlarım havasına girmek hatalı ve yanlış bir tutumdur.

Kur'an'ın sayısız hikmet ve manalarını anlamak ancak alimler vasıtası ile mümkündür. İşte bu sebepten dolayı Nur talebeleri Risale-i Nur'u okuyorlar. Yani Risale-i Nurları okumadaki asıl maksatları, Kur'an'ı anlamak ve talim etmektir, yoksa başka bir şey değildir.

Üstad Hazretlerinin şu ifadeleri bize önemli bir yol haritası olmalıdır:

"Üçüncü hastalık: "Gurur"dur."

"Evet, gururla, insan maddî ve mânevî kemâlât ve mehasinden mahrum kalır. Eğer gurur saikasıyla başkaların kemâlâtına tenezzül

etmeyip kendi kemâlâtını kâfi ve yüksek görürse, o insan nâkıstır. Böyle insanlar, malûmat ve keşfiyatlarını daha yüksek görmekle, eslâf-ı izâmın irşadat ve keşfiyatlarından mahrum kalırlar. Ve evhama mâruz kalarak, bütün bütün çizgiden çıkarlar. Halbuki, eslâf-ı izâmın kırk günde yaptıkları bir keşfiyatı, bunlar kırk senede bulamazlar."(2)

Gurur ise, insanın kendini yeterli görmesinden dolayı başka kişilerden bir şeyler öğrenmeye ve feyizlenmeye kapalı olma halidir. Yani insan "ben kendi kendime yeterim, başkalardan bir şey almaya muhtaç değilim" diyerek, manen dalalete sapar. İlhamlar, ayet ve hadislerin denetiminde mutlak hayır ve güzelliklerdir.

Dipnotlar:

(1) bk. [Mektubat, Yirmi Sekizinci Mektup, Mahrem Bir Suale cevap.](#)

(2) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Katre](#)